

Francia költők

Rónay György fordításai

A Mirabeau-híd

Guillaume Apollinaire

A Mirabeau-híd alatt fut a Szajna
S szerelmeink
Emlékük mit akar ma
Az öröm nem jött soha csak a jajra

Jöjj el éj verj óra lassan
Az idő megy én maradtam.

Ne mozdulj szemközt kéz a kézbe várj csak
Míg a karunk
Hídja alatt a fáradt
Örök tekintet habverése árad

Jöjj el éj verj óra lassan
Az idő megy én maradtam.

Fut a szerelem mint vize a mélynek
Fut el a vágy
Milyen lassú az élet
S milyen hevesen kínoz a remény meg

Jöjj el éj verj óra lassan
Az idő megy én maradtam.

Tűnnek a hetek tűnik nap a napra
Vissza se mult
Nem tér se csók az ajkra
A Mirabeau-híd alatt fut a Szajna

Jöjj el éj verj óra lassan
Az idő megy én maradtam.

Nápolyi emlék

Jean Cocteau

Az Éden leszakadt és széttörött a földön.
Pisztoly dördült, egész galambrajt szülve rögtön,
S a hajókról a sok tengerész szerteszét
Röppent, keresni hullt kincsét és cserepét.

Hágcsók és balkonok közt elveszett az utca ;
S mert nem tudták a nők, mit kapjanak magukra,
Ágyukban csupaszon sikoltoztak : „Nagy ég !”
Matrózok jöttek és megváltozott a kép.

Egy halott lány üveg koporsóban vidáman
Hajtotta lovait, hasmánt a hintájában ;
(A kókuszárusé volt ez a kocsi, ló)
S nyüzsgött Herculánium, Pompeji, Jerikó.

Bolondabbat bizony ennél még én se láttam.

A könnyek mind hasonlók

Louis Aragon

A szürke égen angyalok fajanszból
A szürke égen fojtott zokogás
Eszembe jut pár régi nap Mayence-ből
A Rajna mélyén sirt a villigyász

Sikátorok sötétjén néha néma
Szívében késsel hevert egy baka
És ránk tört az a szörnyű béke néha
Hiába dölt a dombok mámore

Nyakaltam a cseresznyeszest s a mély bort
És lopva váltott esküink szavát
Templomok paloták ó mind de szép volt
Húszéves voltam s álom a világ

Mit tudtam akkor még a pusztulásról
 Hazád ha tiltott szerelem szegény
 S már csak a hamis próféták szavából
 Merít vigaszt a félhalott remény

Eszembe jut most pár tétova halk dal
 Eszembejutnak a krétajelek
 Rájuk süttött a falakon a hajnal
 S nem tudta senki mit jelentenek

Ki tudja hol kezdődik el az emlék
 Ki tudja hol ér véget a jelen
 Hol lényegül románccá át a nemrég
 S hol lesz fakó papír a gyötrelem

A vesztesek kék tekintete félszeg
 Mint ábrándjain tettenért gyerek
 Váltott az órség Dobbantak a léptek
 S a rajnai csönd meg-megremegett.

Magányos

Georges Duhamel

Mint két fa, mely egyforma szinte,
 S egy horizont felé tekint,
 Megosztjuk a táplálékunkat,
 S ugyanegy szélben bókolunk.

Leszek még egyedül a földön,
 Most, hogy néven neveztelek?
 Lemondtam a magányosságról,
 Mert a karomba vettelek?

Mint szomszéd fáknak, levelünk
 És gyökerünk egybefonódik,
 S egy lelke, egy illata van
 A szélnek, mely átjárja lombunk.

Magányomba fogadlak én!
Oly mély magány ez, oly nyugodt,
Hogy kettős sóhajunk nesze
Csöndjét fölverni túl erőtlen.

Két dús fa, két sugárban ontjuk
Nedvünket a világos égbe,
Párhuzamos szökőkutak,
Külön létükbe száműzöttek.

Mégis, ha támad a vihar,
Összeboruló koronánk
Közös zenét zeng, egy zenét,
S egyetlen vágyat vall csupán.

Nappalunk jobb mint az éjszakánk

Paul Éluard

A nappal újra ébred szétárad a világon
Nyílik a föld suhan meghal és eltűnik
Az élők sorsukat máris magukra vették
A férfiban kialszik az álom csillaga
S fölmutatja a nő az újszülött időt

A tenger palotája a kék azúrba szökken
A síkon a fakó harangszó nem tud új dalt
Jövője nincs a kéznek jóshíre a madárnak
A vágy előtt szilárdan bezárul szoknya és ház
S búsan fut a szegények talpa alatt az út

Már kél a nap te még alszol de lassan indulsz
Utolsó álmod omló uszályával bokádon
Az éhen remegő tág tér felé s a melled
Olyan akár a föld a csiráját vető mag
Kénytelen-kényszerűn buzgó csodálatos kút

Aztán leszáll az alkony leszáll az éjjel újra
A márvány meztelenség bevonja tested ismét
Homlokodon a fény lágy lombja mind leperdül
Lehull a lengő titkok hálója s hajnalig
Végtelen életét éli benned az álom